

Milé sestry a milí bratři.

Musím hned na začátek zmínit dvě věci. První je, že je pro mne konečně opravdovou ctí, že zde mohu být. To není fráze. Ale vracím se do tohoto domova seniorů po letech a o dost jiný. Ctím vás. Druhá věc je, že se sem už nevracím jako farář husitské církve, ale jako biskup Episkopální církve, která mne přijala, přes mé slabosti a poklesky, které tak často vyznávám, a stále jsem zahlcený vinou.

Dovolte mi, abych vás dnes povzbudil na společné cestě života, na které není nikdy pozdě objevit nový pramen síly, radosti a hlubokého naplnění. Jste generací, která mnohé zakusila, která byla svědkem velkých dějin a zároveň se stala jejich tvůrcem. Přesto pravděpodobně cítíte, že čas přináší nejen moudrost a vzpomínky, ale někdy i stíny osamělosti a pocit, že svět pospíchá jinudy. Právě v těchto okamžicích stojíme na prahu největšího lidského tajemství – zranitelnosti.

Není to slabost

Jsme často vychováváni, abychom byli silní, soběstační, abychom své bolesti, neduhy i smutky nosili tiše a statečně. Slabost je cosi, za co se stydíme, a zranitelnost může vypadat jako slabina, jako něco, co bychom měli skrýt. Avšak právě zde nacházíme jednu z největších životních pravd: zranitelnost není slabost, ale prostor, kde se rodí opravdová láska, sounáležitost, radost, odvaha, empatie i tvořivost. Jak říká Brené Brownová: „Zranitelnost je rodištěm lásky, sounáležitosti, radosti, odvahy, empatie a kreativity.“ Možná jste se také někdy ptali, jak může být Bůh slabý? Apoštol Pavel to vyjadřuje překvapivě: „Boží slabost je silnější než lidská síla.“ (1 Kor 1:25) Toto zdánlivé protimluvě je klíčem k pochopení podstaty života – i Boží „slabost“ není slabinou, ale hlubokou otevřeností pro vztah, pro vzájemné bytí, pro lásku.

Vzájemnost

Naše kultura často obdivuje nezávislost, výkon a autonomii. Ale opravdový život se rodí ve vzájemnosti. Když dovolíme druhým nahlédnout do svého srdce, když přiznáme strach, bolest, touhu po blízkosti, právě tehdy klíčí semínka opravdové sounáležitosti. Není snad pravda, že nejhlubší vztahy vznikaly tam, kde jsme mohli být sami sebou – i se svými nedokonalostmi?

Bůh sám je ve své podstatě vztahem. Trojice – Otec, Syn a Duch svatý – nejsou izolované bytosti, každá uzavřená sama do sebe, ale vzájemné dávání a přijímání, proud neustálé lásky a otevřenosti. Ježíš o sobě říká: „**Syn nemůže sám od sebe činit nic, než co vidí činit Otce**“ (Jan 5:19). Ježíš přijímá svou identitu v hlubokém vztahu s Otcem – a právě to je zdrojem jeho síly. Možná si říkáte, že s přibývajícím věkem a ubývajícemi silami roste i zranitelnost. Tělo slábne, mysl je někdy unavená, přátelé odcházejí, rodina je zaneprázdněná. Není jednoduché být s tímto vším upřímný – a přece právě to je klíčem k

hluboké radosti. Zranitelnost není jen bolest, je to i otevřenost zázrakům, které přicházejí nečekaně: úsměv pečovatelky, laskavé slovo souseda, nečekaný dopis od vnoučat. Právě v těchto maličkostech, které pustíme k srdci, se skrývá opravdová radost.

Když se otevřeme druhým, dáme prostor jejich laskavosti. Když přiznáme, že něco nezvládneme, dáváme druhému možnost projevit lásku, empatii, odpovědnost. To je skutečné společenství – když nejsme sami, i když jsme zdánlivě slabí.

Autenticita

Zranitelnost je také pramenem autenticity. Mnoho z vás možná cítí, že čas už není na předstírání. Můžeme být pravdiví, můžeme být sami sebou, protože právě to dává našemu životu hloubku a smysl. Autenticita není dokonalost, ale odvaha být pravdivý – k sobě i k druhým. Odvaha přiznat si a druhým svou radost i smutek, touhu po společnosti, bolest ze ztráty, vděčnost za malé radosti, to vše je cesta k hlubšímu a naplněnějšímu životu. Není slabostí přiznat, že potřebujeme druhé. Právě v tom leží síla sounáležitosti.

Naděje

Zranitelnost je zdrojem naděje. Když si dovolíme být zranitelní, otevíráme dveře možnosti, že svět i přes bolest a samotu může být krásný a plný smyslu. Každý z vás má jedinečný příběh, zkušenost, která může inspirovat druhé – vnoučata, přátele, sousedy. Nebojte se podělit o své příběhy, moudrost, sny. Tvořivost nekončí věkem, ale roste s každým dalším dnem, kdy otevřete své srdce novým možnostem. Možná se ptáte, čím můžete být ještě užiteční, když vaše tělo už neslouží jako dřív. Odpověď je jednoduchá: svou přítomností, laskavostí, porozuměním, modlitbou, vyprávěním, nasloucháním. To, co pro vás může být „slabostí“, je pro druhé příležitostí k lásce a propojení.

Cesta v pozdním věku

Když ubývají slova i síly, může být čas ponořit se do ticha. V tom tichu nejsme sami – je to prostor, kde k nám nejvíc promlouvá Bůh. V tichu můžeme pocítit Boží lásku, Kristův pokoj a moc Ducha svatého. Nemusíme si dokazovat vlastní hodnotu výkonem. Stačí být, přijímat a dávat – tak, jak to dělá Bůh v tajemství Trojice.

Smíme být i požehnáním

Milé sestry a milí bratři, nebojte se zranitelnosti. Přijměte ji jako bránu k větší lásce, odvaze, radosti a tvořivosti. Právě tím, že si dovolíme být zranitelní, ukazujeme druhým cestu k autentičtějším a hlubším vztahům. Vaše otevřené srdce je požehnáním – pro vás i pro ty, kdo jsou kolem vás. Nejste sami. Jste součástí velkého příběhu vzájemnosti, kde Bůh není vzdálený nehybný vládce, ale láska, která se dává, přijímá a propojuje. V tomto příběhu má každý z vás své jedinečné místo a smysl. Buďte tedy radostní, i když cítíte

zranitelnost – protože právě ona je zdrojem všeho nejcennějšího v našem životě. V Boží lásce, Kristově pokoji a moci Ducha svatého, ať je vám požehnán každý další den.

Kázání jsem psal především jako inspiraci pramenící z textu sv. Pavla (2. Korinským 12,9-10):

On mi však řekl: ‚Stačí ti moje milost, neboť má moc se plně projevit ve slabosti.‘ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto mám potěšení ve slabostech, v utrpeních, v nouzích, v pronásledováních a úzkostech pro Krista; neboť když jsem slabý, tehdy jsem silný.